

KRÁ

LOV

STVÍ

Eva Kurková

KRÁLOVSTVÍ

Eva Kurková

Zrodil se král, král Ignác Zlatohlavý a v ústech mu svítily mléčné zuby. Ignácovi byly tři roky a pochopil, že se stal samozvaným králem. Jen Ignác byl pán všeho dění, jen o něj každý pečoval. Jen Ignácovi se vše splnilo bez prodlení, protože on byl jediný, dokonalý, osobitý král.

Maminka se jen o Ignáce starala, nebylo nic, co by pro něj neudělala. Ignác věřil, že je sluncem svého světa a jeho království vzkvétalo. Světlo se stalo zlatým oparem a barvy byly čisté a jasné.

Když snad králi někdo nechtěl něco dopřát, Ignác se vztekal, jak se jen tříleté děti vztekat umí. Také to neslo své ovoce, král dostal, co žádal. Někdy dostal výprask, ale to brzy zalila omamná mlha dětství, a přece svou královskou moc neztratil a poučení se nedostavilo.

Snad si myslel, že ostatní, když zmizí z jeho zraku, ani neexistují. Jestliže snad existují, není šance, aby mysleli na něco, nebo někoho jiného než na Ignáce.

Ignácova slova zněla domem: Já! Moje! Já! Já! Já!
Byl sobcem, ale to už k moci patří. Svět byl krásný
a nevinný. Nic netrápilo krále a nic neničilo jeho dvůr.

Jednou však „Já!“ pominulo, světlo ale neztratilo svůj
lesk a král snížil své požadavky. Poznal i jiné děti. Povyrostl
a pochopil, že svět není jen jeho a není na něm sám.
Přišel klid pro Ignácovy poddané, a tak Ignác přišel
o první věž svého království.

Ignác nastoupil do školy a zamiloval si ji. Začal poznávat svět, začal chápat věci, které by sobeckého krále nezajímaly a kterým by ani nerozuměl. Poznal přátelství, bez silného pouta, a přitom tak zábavné. Poznal radosti, jež mu nová věž, kterou objevil, nabízela.

Neuvědomoval si však, že jedna věž už padla. Neuvědomoval si, že padnou další. Nic nemělo pro Ignáce nikdy skončit, život byl věčný. Každý den byl stejný a stejně veselý. Tak pomalu dny utíkaly, a přitom tak rychle. Každým dnem se ale svět zmenšoval a jako by bledl.

V devíti letech si Ignác uvědomil, že na světě je vedle života i smrt. První dělová koule zasáhla věž, na které stál. Když zemřel Ignácův pejsek, silná rána narušila křehkou konstrukci věže. Uvědomil si, že umřou i jeho přátelé a jeho nejmilovanější. Jednou tu nebude maminka a tatínek pro Ignáce, jednou ho i oni opustí...

Třetí rána: „Já také musím zemřít.“ Druhá věž byla otřesena, ale stále se tyčila do nebes, kde opět barvy pobledly a jejich tóny ze zářivých výšin spadly do pastelových mlh.

Čas plynul a král Ignác dospíval, jak tělem, tak duší. Život už nebyl jen dětská radost, již nepobíhal s kamarády venku, nezajímala ho hra na babu. Dříve ohromné a oslnivé prolézačky již nelákaly k hrám a starostí přibývalo.

Škola trápila Ignáce, byla nudná, učitelé z ničeho nic nebyli tak milí, jako dřív. Jen nadávali, byli nespravedliví a zlomyslní. Všechno poznání se na Ignáce valilo tak zlou a nevhodnou cestou. Zabili v Ignácovi touhu po vědění, jeho zvědavost a jeho sny. Druhá věž padla, království dětství bylo dobyto a rozpadlo se v prach.

Ignácovi nezbyla ani jedna věž. Již neměl hlavu v oblacích a barvy tady dole byly bledé. Koruna spadla z jeho sřápaté hlavy, upadla v zapomnění spolu s dětskými hračkami a lety.

Ignác přišel o své království, své fantazie, ideály a sny. Chtěl jiný svět. Už ne ten svět, co mu všechno vzal, ten špatný svět, který ho o ideály připravil. Stal se, jak říkali dospělí, „anarchistou“, řády a pravidla podkopával a autority odmítal. Rodiče se mu zprotivili a on dělal vše, aby se zprotivil jim.

Ignác měl pocit, že má teď v kamarádech svou jedinou oporu, své rádce. Mohl by být zas králem, i teď když byl smrtelníkem. Mít přátele pro Ignáce za jeho velké revoluce znamenalo víc než dřív. Nikdy ho nenapadlo, že něco změní i jeho pohled na přátelství.

Ignác poznal princeznu. Měla oči jako dva azurity, řasy jako chmýří pampelišek, vlasy jako pšenice a pod látkou šatů se rýsovalo mládí. Když ji viděl, svět zářil. Když byl bez ní, soužil se a šedá mračna se k němu stahovala. Vedle svojí princezny byl neklidný, roztěkaný a snad ani na nic jiného nemyslel než na ni. Vzduch se opět naplnil zlatavým oparem a Ignác se z anarchisty stal básníkem a trubadúrem.

Namlouval si princeznu, která na něj shlížela ze své věže, až jednou ho vyzvala, ať vystoupá k ní. Ignác se opět ocitl v oblacích a svět byl barev plný víc než kdysi. Zrodil se král Ignác II., král jediné věže. Ale jak už z dřívějška věděl, vše má svůj konec a každá věž jednou padne.

Královna se zalíbila Ignácovu rádci. Ignác ze dne na den ztratil svou lásku a své přátele. Král byl bez královny i bez rádců. Seděl na troskách věže, na troskách svého království a svých přání. Srdce ho bolelo, přitom nebrečel. Krev mu v žilách vřela, nekřičel. Svět se stal šedivým a temným.

Ignác ztratil touhu bojovat, bylo mu osmnáct let. Z krále stal se poddaným, stal se dospělým. Snad jednou vystaví opět království. Když ne království dětství, nebo první lásky, tak pravé lásky, přátelství, možná království ze zlata.

Už dlouho však věděl, že všichni spějeme ke společnému království a je jen na nás, čím si vydláždíme svou cestu, protože nakonec cesta je to jediné, co na tu chvíli skutečně máme.

